DOI: 10.32844/2222-5374-2020-103-1.20

УДК: 342.51

Кошиков Д. О.,

*старший викладач кафедри поліцейської діяльності
та публічного адміністрування*

*Харківського національного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук*

ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТКИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ: АКТУАЛЬНІ АСПЕКТИ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ТА КЛАСИФІКАЦІЇ

У статті проаналізовано положення нормативно-правових актів, які регламентують межі повноважень органів місцевого самоврядування щодо реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави. У результаті окреслено конкретне коло органів місцевого самоврядування, які наділено повноваженнями щодо реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави, та здійснено систематизацію таких повноважень (виокремлення конкретного переліку). Запропоновано науковий підхід до класифікації відповідних повноважень за такими класифікаторами: залежно від суб'єкту реалізації повноважень; за належністю повноважень; за змістом повноважень.

Ключові слова: економічна безпека, державна політика, повноваження, економічні правопорушення.

В статье проанализированы положения нормативно-правовых актов, регламентирующих рамки полномочий органов местного самоуправления по реализации государственной политики в сфере обеспечения экономической безопасности государства. В результате очерчен конкретный круг органов местного самоуправления, наделенных полномочиями по реализации государственной политики в сфере обеспечения экономической безопасности государства, и осуществлена систематизация таких полномочий (выделение конкретного перечня). Предложен научный подход к классификации полномочий в соответствии с такими классификаторами: в зависимости от субъекта реализации полномочий; по принадлежности полномочий; по содержанию полномочий.

Ключевые слова: экономическая безопасность, государственная политика, полномочия, экономические правонарушения.

Актуальність теми. Поряд з органами державної влади особливе місце у системі суб'єктів реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки посідають органи місцевого самоврядування. При цьому роль останніх у питаннях реалізації державної політики набула свого більш глибокого значення у розрізі проведення в Україні реформи

децентралізації, мета якої полягає у «формуванні ефективного місцевого самоврядування та територіальної організації влади для створення і підтримки повноцінного життєвого середовища для громадян, наданні високоякісних та доступних публічних послуг, становленні інститутів прямого народовладдя, узгодженні інтересів держави та територіальних громад» [1].

Стан дослідження. Питання стосовно діяльності органів місцевого самоврядування щодо забезпечення економічної безпеки держави свого часу ставали предметом досліджень В. Б. Авер'янова, О. І. Безпалової, В. І. Борденюка, І. П. Бутка, В. І. Бутова, О. В. Джафарової, С. В. Ківалова, В. Ф. Погорілка, Ю. С. Шемшученка, В. С. Щербини та інших науковців.

Про актуальність та проблематику окреслення місця органів місцевого самоврядування у розрізі реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави свідчить розгляд схожого питання у межах окремого монографічного дослідження: «Адміністративно-правовий механізм забезпечення економічної безпеки держави» [2]. Зокрема, вивчаючи питання місця та значення самоврядних органів у системі суб'єктів забезпечення економічної безпеки держави, автор зазначеної роботи називає лише перелік основних проблем, що обмежує економічну самостійність органів місцевого самоврядування як суб'єктів економічної безпеки держави [2, с. 196-197]. Тобто мова йде про те, що дане питання є настільки складним, що вчений лише окреслив подальший напрямок вивчення відповідної проблеми. При цьому не знайшло ґрунтованого висвітлення питання щодо узагальненої систематизації та класифікації повноважень органів місцевого самоврядування, втілення яких спрямовано на реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави. Чинні дослідження висвітлюють дане питання лише фрагментарно.

Мета статті. Отже, мета статті полягає у систематизації повноважень органів місцевого самоврядування, які спрямовані на реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави, та їх класифікації, що, як наслідок, надасть можливість розкрити роль даних органів у галузі забезпечення економічної безпеки держави.

Викладення основного матеріалу. Чинним законодавством місцеве самоврядування в Україні визначено як «гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України» [3] (ч. 1 ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»). При цьому «місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст» [3] (ч. 2 ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»).

Ведучи мову про окреслення чіткого суб'єктного складу органів місцевого самоврядування, необхідно звернутися до положень ст. 5 Закону

України «Про місцеве самоврядування в Україні», якими визначено систему місцевого самоврядування, до якої віднесені: територіальна громада; сільська, селищна, міська рада; сільський, селищний, міський голова; виконавчі органи сільської, селищної, міської ради; староста; органи самоорганізації населення [3]. При цьому «у містах з районним поділом за рішенням територіальної громади міста або міської ради відповідно до цього закону можуть утворюватися районні в місті ради. Районні в містах ради утворюють свої виконавчі органи та обирають голову ради, який одночасно є і головою її виконавчого комітету» [3].

Аналіз зазначених положень дає підстави для поділу органів місцевого самоврядування на представницькі та виконавчі органів. При цьому Т. О. Коломоець стверджує, що «до публічної адміністрації (суб'єктів адміністративного права, наділених владними повноваженнями) у такому розумінні слід віднести лише виконавчі органи місцевого самоврядування» [4, с. 110]. Ми не можемо погодитися з описаною позицією, зокрема у розрізі реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави, виходячи з наступного.

Конституційний Суд України, проаналізувавши положення ч. 1 ст. 10, ст. ст. 16-18, 25, 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», приходить висновку, що «органи місцевого самоврядування при вирішенні питань місцевого значення, віднесених Конституцією України та законами України до їхньої компетенції, є суб'єктами владних повноважень, які виконують владні управлінські функції, зокрема нормотворчу» (аб. 3 пп. 3.2 п. 3 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Вищого адміністративного суду України щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 143 Конституції України, пунктів «а», «б», «в», «г» статті 12 Земельного кодексу України, пункту 1 частини першої статті 17 Кодексу адміністративного судочинства України від 01.04.2010 № 10-рп/2010 [5]). Забігаючи дещо наперед для прикладу відзначимо, що п. 22 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до виключної компетенції сільських, селищних, міських рад віднесено «затвердження програм соціально-економічного та культурного розвитку відповідних адміністративно-територіальних одиниць, цільових програм з інших питань місцевого самоврядування» [3].

Разом з тим необхідно розуміти, що мова має йти саме про органи місцевого самоврядування. Відповідно такі особи як сільський селищний міський голова, старости не можуть розглядатися у якості суб'єктів реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави.

Як впливає з викладеного, розкриття змісту діяльності органів місцевого самоврядування у якості суб'єктів реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави потребує звернення до переліку конкретних повноважень, реалізація яких спрямована на протидію внутрішнім та зовнішнім загрозам економічній безпеці. Загальний перелік відповідних повноважень закріплено нормами Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». В свою чергу виокремлення повноважень органів місцевого самоврядування, спрямованих на реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави потре-

бує їх оцінки крізь призму поняття, сутності та змісту відповідного виду державної політики [6]

Тож перший блок повноважень органів місцевого самоврядування, які уособлюють виключну компетенцію сільських, селищних, міських рад, визначено ст. 26 та районними і обласними радами – ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», серед яких такі, що спрямовані на реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави належать ті, що закріплені: п.п. 2, 3, 6, 7, 15, 22-36, 46, 51, 57 ч. 1, п. 2 ч. 2 ст. 26; п.п. 4-8, 15-21, 25, 26, 28, 32, 37 ч. 1 ст. 43.

При цьому необхідно відзначити, що деякі з перелічених повноважень можуть бути застосованими на реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави за певних умов. Зокрема, такими є наступні повноваження:

а) «утворення і ліквідація постійних та інших комісій ради, затвердження та зміна їх складу, обрання голів комісій» [3] (п. 2 ч. 1 ст. 26, п. 2 ч. 1 ст. 43) – якщо мова йде про комісії, діяльність яких стосується забезпечення економічної безпеки (наприклад комісії з питань: бюджету, антикорупційної та регуляторної політики, соціально-економічного розвитку та розвитку підприємництва, інвестицій та розвитку територій, промисловості та енергозбереження тощо);

б) «утворення виконавчого комітету ради, визначення його чисельності, затвердження персонального складу; внесення змін до складу виконавчого комітету та його розпуск» [3] (п.п. 3, 6 ч. 1 ст. 26, п. 4 ч. 1 ст. 43) – виходячи з того, що повноваження виконавчих органів ради також стосується питань реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки, про що мова піде нижче;

в) «скасування актів виконавчих органів ради, які не відповідають Конституції чи законам України, іншим актам законодавства, рішенням відповідної ради, прийнятим у межах її повноважень» [3] (п. 15 ч. 1 ст. 26) – за умови що відповідні акти стосуються питань реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки;

г) «утворення цільових фондів, затвердження положень про ці фонди» [3] (п. 25 ч. 1 ст. 26) – якщо формування фондів має на меті забезпечити протидію загрозам економічній безпеці;

г) «прийняття рішень щодо передачі коштів з відповідного місцевого бюджету» [3] (п. 27 ч. 1 ст. 26) – за умови передачі відповідних коштів на протидію загрозам економічній безпеці;

Наступний блок повноважень органів місцевого самоврядування відображають ті з них, що уособлюють компетенцію виконавчих органів сільських, селищних, міських рад. При цьому законодавець систематизував такі повноваження за сферами реалізації. В свою чергу ми виділимо повноваження названих виконавчих органів, спрямованих на реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави, зокрема виходячи з викладеного законом підходу до розмежування сфер втілення повноважень перших.

Окремої уваги заслуговує той факт, що відповідні повноваження виконавчих органів сільських, селищних, міських рад закріплено також у межах їх поділу на: а) власні (самоврядні) повноваження – тобто такі,

що уособлюють визначену законом специфічну компетенцію виключно органів місцевого самоврядування («вони складають більшу частину від загального обсягу» [4, с. 110]); б) делеговані повноваження – тобто такі, що надаються органам місцевого самоврядування органами виконавчої влади (ч. 3 ст. 143 Конституції України), районними обласними радами місцевим державним адміністраціям (ч. 4 ст. 118 Конституції України, п. 5 ст. 4 Європейської хартії про місцеве самоврядування [7]).

Такий підхід до розкриття змісту повноважень виконавчих органів місцевого самоврядування обумовлено, тим, що «вони, перш за все, задовольняють інтереси населення, що проживає на певній території, а потім, після цього – загальнодержавні, бо поряд існують і місцеві органи виконавчої влади» [4, с. 110]).

Повноваження виконавчих органів сільських, селищних, міських рад у сфері соціально-економічного і культурного розвитку, планування та обліку визначені ст. 27 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». В свою чергу до названих повноважень, реалізація яких спрямована, зокрема, на забезпечення економічної безпеки держави, на нашу думку, доречно віднести такі, що закріплені: п.п. 1, 2, 4, 5, 7, 8 п. «а» ч. 1; пп. 1 п. «б» ч. 1.

Статтею 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» закріплені повноваження виконавчих органів сільських, селищних, міських рад в галузі бюджету, фінансів і цін. Переважна більшість повноважень, закріплених вказаною статтею, забезпечує реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави. Виключенням із загального переліку відповідних повноважень стосовно їх віднесення до діяльності з реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави вважаємо за доцільне визнати такі, що не стосуються протидії загрозам економічній безпеці, а саме: «підготовка та затвердження переліку спеціально відведених місць для паркування транспортних засобів» [3] (п. 8 п. «а» ч. 1) та «участь в організації та фінансуванні капітальних ремонтів житлових будинків, капітальних ремонтів майна, що перебуває у спільній власності співвласників багатоквартирного будинку, в межах бюджетних програм, визначених за рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради» [3] (п. 9 п. «а» ч. 1).

Серед повноважень щодо управління комунальною власністю (ст. 29 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні») до тих, втілення яких забезпечує реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави необхідно віднести такі, що визначені: пп. 2-4 п. «а» ч. 1; абз. 2 п. «б» ч. 1.

Аналіз положень ст. 30 «Повноважень в галузі житлово-комунального господарства, побутового, торговельного обслуговування, громадського харчування, транспорту і зв'язку» дав можливість до повноважень органів місцевого самоврядування щодо забезпечення економічної безпеки віднести ті, що встановлені: абз. 2 пп. 1 п. «а» ч. 1, пп. 8, 19 п. «а» ч. 1, пп. 1, 3, 10 п. «б» ч. 1.

Серед окреслених ст. 33 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» повноважень у сфері регулювання земельних відносин та

охорони навколишнього природного середовища до повноважень, що сприяють реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави, необхідно віднести такі, що закріплені: пп. 1 п. «а» ч. 1, пп. 4, 7.1, 15 п. «б» ч. 1.

Усі повноваження виконавчих органів сільських, селищних, міських рад в галузі зовнішньоекономічної діяльності, що закріплені ст. 35 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», можуть стосуватися реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави. Серед них:

а) власні (самоврядні) повноваження: «укладення і забезпечення виконання у встановленому законодавством порядку договорів з іноземними партнерами на придбання та реалізацію продукції, виконання робіт і надання послуг» [3] (пп. 1 п. «а» ч. 1); «сприяння зовнішньоекономічним зв'язкам підприємств, установ та організацій, розташованих на відповідній території, незалежно від форм власності» [3] (пп. 2 п. «а» ч. 1); «сприяння у створенні на основі законодавства спільних з іноземними партнерами підприємств виробничої і соціальної інфраструктури та інших об'єктів; залучення іноземних інвестицій для створення робочих місць» [3] (пп. 3 п. «а» ч. 1);

б) делеговані повноваження: «організація та контроль прикордонної і прибережної торгівлі» [3] (пп. 1 п. «б» ч. 1); «створення умов для належного функціонування митних органів, сприяння їх діяльності» [3] (пп. 2 п. «б» ч. 1); «забезпечення на відповідній території в межах наданих повноважень реалізації міжнародних зобов'язань України» [3] (пп. 3 п. «б» ч. 1).

До переліку повноважень виконавчих органів місцевого самоврядування, що спрямовані на реалізацію державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави необхідно також відносити повноваження, що визначені ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» – «Повноваження щодо забезпечення законності, правопорядку, охорони прав, свобод і законних інтересів», а саме так, що встановлені: пп. 3, 4, п. «а» ч. 1, пп. 2, 7 п. «б» ч. 1.

Окремої уваги заслуговує таке повноваження виконавчих органів місцевого самоврядування як «розгляд справ про адміністративні правопорушення, віднесені законом до їх відання; утворення адміністративних комісій та комісій з питань боротьби зі злочинністю, спрямування їх діяльності» (пп. 4 п. «б» ч. 1 ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»), яке уявляється за можливе віднести до діяльності щодо забезпечення економічної безпеки держави за умови: розгляду справ про адміністративні правопорушення, які становлять загрозу економічній безпеці; утворення комісій з питань боротьби з «економічною злочинністю».

Аналіз зовнішніх і внутрішніх загроз економічній безпеці України засвідчує, що нині не усунуто тенденції до посилення більшості з них негативно впливати на важливі економічні інтереси, а в окремих сферах навіть спостерігається приріст кількості небезпечних явищ. Це, в першу чергу, стосується економічних правопорушень, ступінь і тривалість скоєння яких, їх масштаби в комплексі суттєво заважають реалізації економічних інтересів, погіршують стан економічної безпеки, негативно впливаючи на соціально-економічні процеси [8, с. 39].

Категорія «економічне правопорушення» є доволі поширеною у літературі, разом з тим не єдиною, що позначає протиправні діяння у сфері економіки. До таких можна віднести також «правопорушення у сфері економіки», «правопорушення економічної спрямованості», поряд з ними часто використовують терміни «тіньова економіка», «корупція» тощо.

У науковій літературі найбільш поширеним є підхід, за якого економічні правопорушення розглядаються як економічні злочини [9, с. 8]. Однак, на нашу думку, не всі економічні правопорушення мають характер злочину – окрему категорію з них становлять адміністративні проступки [2, с. 307].

Слушною виглядає позиція В. О. Іванцова, який до правопорушень економічної спрямованості відносить «злочини (кримінальні правопорушення) та адміністративні проступки, об'єктом посягання яких виступають суспільні відносини, що пов'язані з економічними правами фізичних та юридичних осіб, їх інтересами та інтересами держави» [10, с. 153]. У літературі у якості меншої чи більшої сукупності до них відносять суспільні відносини «в галузі господарської діяльності, фінансів, підприємницької діяльності, торгівлі, громадського харчування, сфері послуг, службової діяльності тощо» [10, с. 153].

Не вдаючись у полеміку стосовно правильності назви відповідних правопорушень у межах даного дисертаційного дослідження для їх позначення, виходячи з того, що «економіка являє собою єдиний комплекс господарських відносин, що охоплює усі ланки виробництва, торгівлі та обміну в суспільстві» [11, с. 313], ми будемо використовувати категорію «правопорушення у сфері економіки».

До правопорушень у сфері економіки, розгляд і вирішення по суті яких охоплюється виконавчими комітетами сільських, селищних, міських рад (ст. 219 Кодексу України про адміністративні правопорушення [12] (КУпАП)), необхідно віднести ті, що передбачені ст.ст. 99, 104, 141, КУпАП.

Разом з тим основними адміністративно-деліктним органом місцевого самоврядування є адміністративна комісія як колегіальний орган, який утворюється при виконавчому комітеті міських, сільських та селищних рад для розгляду і вирішення справ про адміністративні правопорушення, за винятком справ, віднесених Кодексом України про адміністративні правопорушення до відання інших органів (посадових осіб) (ст. 214 КУпАП) у складі голови, заступника голови, відповідального секретаря, а також членів комісії (ст. 215 КУпАП).

Завданням адміністративних комісій є розгляд справ про адміністративні правопорушення, виховання громадян у дусі точного і неухильного додержання законів, правил співжиття, чесного ставлення до державного і громадського обов'язку, поваги до прав, честі й гідності громадян, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самими правопорушниками, так і іншими особами [13].

Перелік адміністративних правопорушень, справи про вчинення яких уповноважені розглядати адміністративні комісії при міських, сільських та селищних радах, окреслено ст. 218 КУпАП. В свою чергу аналіз об'єкту та об'єктивної сторони як елементів складу адміністративних правопорушень, компетенцією щодо розгляду яких наділені адміністративні комісії, дає

підстави до правопорушень у сфері економіки віднести ті, що передбачені статтями Кодексу України про адміністративні правопорушення: 99; 103-1; 103-2; 104; 104-1; 136; 138; 141; 155; 155-2; 156; 156-1; 156-2; 159; 163-17; 189; 189-1 [12].

Висновки. Викладене дає підстави стверджувати, що органи місцевого самоврядування посідають важливе місце у системі суб'єктів реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави, будучи наділеними широкими повноваженнями. При цьому кількість та специфіка змісту останніх засвідчують необхідність наукової класифікації повноважень органів місцевого самоврядування щодо реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави. Останню, на нашу думку, доречно провести за наступними класифікаторами:

1) залежно від суб'єкту реалізації повноважень: сільськими, селищними, міськими, обласними радами; виконавчими органами сільських, селищних, міських рад; адміністративними комісіями при виконавчих органах міських, сільських, селищних рад;

2) за належністю повноважень: власні (самоврядні) повноваження; делеговані повноваження;

3) за змістом повноважень: управлінські (п.п. 2, 3, 26, 27, 30-33, 46, 51 ч. 1 ст. 26, пп. 3, 7 п. «а» ч. 1 ст. 28, аб. 2 п. «б» ч. 1 ст. 29, пп. 4 п. «б» ч. 1 ст. 33, п.п. 2, 4, 7, 19, 20, 25 ч. 1 ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); контрольно-наглядові (п.п. 7, 15, 23 ч. 1 ст. 26, п.п. 1, 4 п. «а» ч. 1 ст. 27, пп. 1, 2 п. «б» ч. 1 ст. 28, пп. 2, 3 п. «а» ч. 1 ст. 29, пп. 3, п. «б» ч. 1 ст. 30, пп. 7.1 п. «б» ч. 1 ст. 33, пп. 1 п. «б» ч. 1 ст. 35, п.п. 5, 6, 8, 17, 28 ч. 1 ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); нормотворчі (п.п. 2, 23, 44 ч. 1 ст. 26, пп. 1 п. «а» ч. 1 ст. 28, пп. 4 п. «а» ч. 1 ст. 29, п.п. 16, 17, 26, 28 ч. 1 ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); регулюючі (п.п. 2, 28, 29, 34 ч. 1 ст. 26, пп. 1 п. «б» ч. 1 ст. 27, п. 21 ч. 1 ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); організаційні (п. 30.1 ч. 1 ст. 26, п. 18 ч. 1 ст. 43, п.п. 1, 5, 7, 8 п. «а» ч. 1 ст. 27, пп. 5, 6 п. «а» ч. 1 ст. 28, пп. п. «б» ч. 1 ст. 28, аб. 2 пп. 7.1 п. «а» ч. 1 ст. 30, пп. 8 п. «а» ч. 1 ст. 30, пп. 1 п. «а» ч. 1 ст. 35 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); установчі (п.п. 25, 30, 35, 57 ч. 1 ст. 26, п. 2 ч. 2 ст. 26, пп. 2 п. «а» ч. 1 ст. 28, пп. 9 п. «а» ч. 1 ст. 30, пп. 1 п. «а» ч. 1 ст. 33, п. 37 ч. 1 ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); дозвільно-реєстраційні (п. 36 ч. 1 ст. 26, пп. 7 п. «б» ч. 1 ст. 38, п.п. 22-24 ч. 1 ст. 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); забезпечувальні (п. 2 п. «а» ч. 1 ст. 27, пп. 4 п. «а» ч. 1 ст. 28, пп. 1 п. «а» ч. 1 ст. 30, пп. 2 п. «а» ч. 1 ст. 35, пп. 3 п. «а» ч. 1 ст. 35, пп. 3 п. «б» ч. 1 ст. 35, пп. 2 п. «б» ч. 1 ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); обліково-інформаційні (пп. 10 п. «б» ч. 1 ст. 30, пп. 15 п. «б» ч. 1 ст. 33 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»); адміністративно-деліктні (пп. 3, 4 п. «а» ч. 1 ст. 38, пп. 4 п. «б» ч. 1 ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні»; ст.ст. 218, 219 КУпАП).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні : постанова Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 № 333-р // База даних «Законодавство

України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80#Text>

2. Лекарь С. І. Адміністративно-правовий механізм забезпечення економічної безпеки держави : монографія. Харків : Золота миля, 2013. 478 с.

3. Про місцеве самоврядування в Україні : закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр>

4. Коломоєць Т. О. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2011. 576 с.

5. *У справі за конституційним поданням Вищого адміністративного суду України щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 143 Конституції України, пунктів «а», «б», «в», «г» статті 12 Земельного кодексу України, пункту 1 частини першої статті 17 Кодексу адміністративного судочинства України : Рішення Конституційного Суду України від 01.04.2020 № 10-рп/2010* // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v010p710-10#Text>

6. Кошиков Д. О. Сутність правових засад реалізації державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки держави. *Вісник Пенітенціарної асоціації України*, 2020. №1. С. 164-175

7. Європейська хартія місцевого самоврядування : міжнародний документ від 15.10.1985 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_036#Text

8. Мамочка Р. В. Адміністративно-правові основи забезпечення економічної безпеки України органами внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2011. 210 с.

9. Верин В. П. Преступления в сфере экономики. Москва, 1999. 119 с.

10. Іванцов В. О. Особливості застосування міліцією заходів адміністративного примусу щодо боротьби з правопорушеннями економічної спрямованості. *Право і безпека*. 2011. №. 2 (39). С. 152-157

11. Адміністративне право України : підручник ; за заг. ред. Т. О. Коломоєць. вид. 2, змін. і доп. Київ. : Істина, 2012. 528 с.

12. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон України від 07.12.1984 № 8073-Х. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>

13. Про затвердження Положення про адміністративні комісії Української РСР : указ Президії Верховної Ради УРСР від 09.03.1998 № 5540-X1 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5540-11#Text>

D. Koshykov

**POWERS OF LOCAL GOVERNMENT BODIES ON THE IMPLEMENTATION
OF THE STATE POLICY IN THE FIELD OF ENSURING THE ECONOMIC
SECURITY OF THE STATE: CURRENT ASPECTS
SYSTEMATIZATIONS AND CLASSIFICATIONS**

The article analyzes the provisions of regulations governing the powers of local governments to implement state policy in the field of economic security. As a result, a specific range of local governments, which are empowered to implement state policy in the field of economic security of the state, is outlined, and such powers are systematized (a specific list). The scientific approach to classification of the corresponding powers on the following classifiers is offered: depending on the subject of realization of powers; according to the authority; according to the content of powers.

Keywords: economic security, state policy, powers, economic offenses.